

יום א', יב' בשבט תשנ"ח (8 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,

יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם

אבא קובנר, 1978

לגוע סוג!

אל עין ה' מן, מתוך פרש בשלח לקראן בתורה השג:
"וכן ישרא' אכלו את ה' ארבע' שנים עד כואם אל ארץ
נושג... אל קרב ארץ כנען".

כבאור, י' מ'קום לשאל' אם במצב זכו ישרא' להשגחה כזו
ולנס' כאלו, בארץ ישרא' שול' "עין ה' אלוקיך בה" לא כל שכן
שוא"ם ה"ו נוס' כאלו. אכל' שם כנס' בני ישרא' לארץ ישרא'
פס' ה' מן. האם הכנס' לארץ ה'א יריצה ברוח? אך, באמת,
הכנס' לארץ ישרא' היא עלי-ה ברוח. הנס' שגלו במצב
לא פס'ו, למרוג לה'ו ע'יו וירי'יו במ'ת קרב' שם ישרא'
אל ה' כיוון למאמץ ה'גה לקיומו של העם במקום ומחצ' זא
טבע'. אכל' בארץ ישרא' הקשר בין היכ'ה לעם ישרא' הוא
דינמי ומשתנה בהגשם להגנהאורו של עם ישרא', או כפ'
לאנו אומרים בגפ'לר "קריא' למע" :

"וה'ה אם למע' למע'ו אל מצוות... ונרג' משר ארצכם בגו
... ואספ' צאנך... ואכל' ולגער... בן יפגה לגבכם... ודצ
אך ה' למ'ם... והאצמה לא ימן אר יבולה".
י'ם זה של שכו ועונש הוא י'ם קרוב יוגר מאלו נ' קבוצ
שאינו מא' במצב כרוא' של העם.

לפרג' ט"ו הלג' (בלו 3 י'ם!) - אל שבתה של ארץ ישרא':
הואיל ואל' גלגל מצב'ינו בלגת הארץ, לכן ראוי להצ'ר
ביום זה מצב'י גכמ'ם להפ'ל'ן לנבר בלגת הארץ והעלוג'ה:
"אמר כ'אפא, אין לך קץ מקולה מזה, למאמר:
"ואגם הרי ישרא', ענפכם ימנו ופניכם גלאו לעד'
'לגת, כ' קרגו לבוא" [יחזקאל לו, 8]. אל כך אומר וט"ו:
כשגמן ארץ ישרא' פרי'ה בעין יפה, אל יקרב הקץ,
ואין יך קץ מקולה יוגר'.